

kuce, může z důvodů uvedených v § 17 zák. o ss žádati u správního úřadu za přiznání odkladného účinku. Neučiní-li tak, nebo není-li jí odkladný účinek přiznán, pak výkonu správního aktu nestojí nic v cestě.

V daném případě pak ani strana netvrdí a ani ze správních spisů neplyne, že by bylo žádáno za přiznání odkladného účinku vzhledem k tomu, že proti III. vládnímu napomenutí byla podána stížnost k nss-u. Rovněž tak nepopírá stížnost, že v době stanovené III. vládním napomenutím neodstranila vytýkané vady na církevní škole, a že vady ty byly tu i v době vydání nař. rozhodnutí. Nelze proto za daného skutkového i právního stavu v rámci stížností napadeném shledati nezákonnost v tom, že v daném okamžiku, kdy podle konstantní judikatury tohoto soudu rozhoduje jediné faktický stav školy, v níž se vyučuje (srov. Boh. A 8799/30, 9307/31 a 9614 32), žal. úřad prohlásil, že právo k udržování stávající veřejné ludové školy ve F. náboženskou společností přestává, ježto nebyly splněny podmínky tohoto práva, dané v § 11 bodu 1 zák. čl. XXXVIII:1868.

Ale pak padá i sama sebou výtku nezákonnosti odnětí státní podpory, poskytované vzhledem k § 45 učit. zák. č. 104/26 na účet vydržovatelky školy, poněvadž stížnost nezákonnost tuto zdůvodňuje jediné tím, že je nezákonným prohlášení žal. úřadu o tom, že právo k udržování uvedené veřejné školy přestává.

Č. 10.249.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Osvobození od dávky podle § 52 zák. č. 44/27 nenastává, nechal-li stavebník část převedeného pozemku nezastavěnou z jiného důvodu, než z toho, že zastavění celé plochy nebylo stav. úřadem připuštěno.

(Nález ze dne 5. ledna 1933 č. 21.159/32.)

Prejudikatura: Boh. A 4885/25.

Věc: Město Bratislava proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Záručním platebním rozkazem starosty města Bratislavy ze 16. září 1927 byla Janu H. a jeho manželce vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z převodu nemovitosti ve vložce č. ... v Bratislavě smlouvou trhovou z 29. září 1926. Městské zastupitelstvo podané odvolání zamítlo z těchto důvodů: Strana žádá osvobození od dávky na základě zák. ze 7. dubna 1927 č. 44 Sb. Paragraf 52 tohoto zák. stanoví, že jsou osvobozeny od dávky převody stavebních parcel, které byly zastavěny v celé povolené výměře; jest tedy hlavní podmínkou osvobození, aby parcely bylo k stavbě plně využito. V daném případě bylo úředně zjištěno, že výměra parcely č. ... jest 315 m²; z této plochy zastavitelné skutečně zastavěna plocha 119.48 m², na dvůr se připočítává 63 m², celkem tedy 182.48 m²,

z čehož patrně, že strana ze zastavitelné plochy 315 m² nechala nezastavěnou část 132.52 m² a že tedy parcely nebylo plně ke stavbě využito; důsledkem toho straně osvobození od dávky nepatří.

Dalšímu odvolání žal. úřad vyhověl a rozhodnutí obecního zastupitelstva změnil potud, že dávka má být vyměřena jen na základě zcizovací a nabývací hodnoty té plochy pozemku, která shodně se stav. povolením nebyla zastavěna a která činí 132.52 m². Rozhodnutí v podstatě odůvodněno tím, že v daném případě stavební úřad ve svém stav. povolení neurčil plochu, která má být zastavěna, a tu, která má být jako nezastavitelná ponechána; poněvadž však bylo úmyslem zákonodárce, aby stav. ruch byl podporován výhodami daňovými a dávkovými, a právě proto uděleno osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí těm pozemkům, kterých bylo anebo bude použito k novostavbám, označeným v § 49 zák. č. 44/27, bude-li jich v úplné a podle stav. povolení přípustné míře použito k těmto stavbám, nemůže odporovat úmyslu zákona, když se výhoda osvobození od dávky v takovém případě udělí jen stran té částky, které bylo k stavbě upotřebeno shodně se stav. povolením, a podrobí se dávce jen ta část plochy, která nebyla zastavěna.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Není sporno, že otázku osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí jest v daném případě posuzovati podle zák. č. 44/27, ani že parcela č. . . ., jež jest předmětem převodu, měla výměru 315 m², že z toho bylo zastavěno 119.48 m² a na dvůr že připadlo 63 m², takže 132.52 m² zůstalo nezastavěno. Jde o to, zda měla být vyměřena dávka z převodu z celé parcely či jen z části 132.52 m² vůbec nezastavěné. Žal. úřad jest názoru, že dávce podléhá pouze tato část, kdežto stížnost to popírá a tvrdí, že celá parcela.

Jak dlužno souditi z odůvodnění nař. rozhodnutí, žal. úřad vychází patrně z právního názoru, že podle § 52 zák. č. 44/27 převod pozemku, jehož bylo použito ke stavbě, je v každém případě osvobozen od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí v tom rozsahu, v jakém byl skutečně zastavěn, čítajíc v to plochu, která podle rozhodnutí stav. úřadu zastavěna být nesměla.

Názor ten nss nemohl uznati správným.

Paragraf 52 zák. č. 44/27 osvobozuje od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí převody pozemků, »jichž bylo anebo bude užito v plné výměře podle rozhodnutí stav. úřadu přípustné ke stavbám uvedeným v § 49«. Z této dikce cit. předpisu, jež jakožto ustanovení výjimečné dlužno vykládati striktně, plyne, že od dávky osvobozen jest převod pozemku jen tehdy, jestliže buď celý byl zastavěn, anebo, nebyl-li celý zastavěn, jestliže se tak stalo pouze proto, že podle rozhodnutí stav. úřadu zastavění nezastavěné plochy parcely nebylo připuštěno. Jestliže stavebník z jiného důvodu část převedeného pozemku nechal nezastavěnu, nelze říci, že využil pozemku »v plné výměře podle rozhodnutí stav. úřadu přípustné« ke stavbě. Třebas by tedy snad názor žal. úřadu byl věcně odůvodněný, nelze vzhledem k dikci cit. předpisu a vykládacím pravidlům uznati, že by měl oporu v zákoně (srov. také Boh. A 4885/25).

Poněvadž v řízení správním bylo zjištěno, že strana — nehledíc na plochu vyhrazenou pro dvůr — nezastavěla celou zastavitelnou plochu pozemku, a okolnost ta stranou popřena nebyla, dlužno dáti za pravdu námitce stížnosti, že tu vůbec nebylo předpokladu zákonného ani pro částečné osvobození převodu od dávky. Opačné rozhodnutí žal. úřadu, spočívající na nesprávném právním názoru, bylo proto podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 10.250.

Učitelstvo (Slovensko): I. O kompetenci k provádění disciplinárního řízení proti učitelům církevní školy lidové podle § 22 zák. čl. XXVII:1907. — II. O skutkové podstatě disc. přečinu podle § 22 bodu 1 lit. c) a h) cit. zák.

(Nález ze dne 7. ledna 1933 č. 9372/30.)

Věc: Josef M. ve Š. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o disciplinární řízení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l, učitel řím. kat. lidové školy ve Š., byl rozsudkem zemského úřadu v Bratislavě z 22. června 1929 uznán vinným disciplinárního přečinu podle § 22 bodu 1 lit. c) a h) zák. článku XXVII:1907, kterého se dopustil tím, že dne 20. srpna 1922 v řím. kat. kostele ve Š. na Ostrově samovolně hrál na varhany píseň »Hol vagy István király, téged Magyar kiván...«, čímž projevil svoje protistátní smýšlení a hrubou neposlušnost proti nařízení nadřízených úřadů, a byl odsouzen pro tento přečin podle bodu 4 lit. b) cit. § k peněžitě pokutě 500 Kč.

Odvolání z rozsudku toho referát min. škol. v Bratislavě rozhodnutím z 20. prosince 1929 vyhověl potud, že st-le osvobodil od obžaloby podle lit. h) bodu 1 § 22 zák. čl. XXVII:1907 a snížil mu disc. trest na 100 Kč, v ostatním však odvolání zamítl a rozsudek zem. úřadu v Bratislavě potvrdil.

Stížnost, podaná na toto rozhodnutí, vytýká především, že žal. úřad neoprávněně si přisvojil kompetenci, ač je z ustanovení § 23 odst. 1 cit. zák. čl. a prov. nař. býv. uh. kr. min. vyuč. č. 76.000/1907 V. K. M. jasno, že v daném případě žal. úřad měl provedení disc. řízení uložiti církevní vrchnosti a jen tehdy, kdyby tato neuposlechla anebo provedla řízení nedostatečně, mohl ve smyslu odstavce 4. téhož § zakročiti ve vlastním oboru působnosti.

Výtka tato není důvodná.

Ze správních spisů je patrné, že žal. úřad na základě § 24 zák. čl. XXVII:1907 požádal výnosem ze 16. září 1922 adm. výbor župy bratislavské, aby bylo proti st-li zavedeno disc. řízení pro přečin podle § 22 bodu 1 lit. c) cit. zák. článku, jehož skutková povaha dána jest tím, že st-l dne 20. srpna 1922 v kostele hrál a zpíval píseň: »Hol vagy István király, téged Magyar kiván...« (Kde jsi Štěpáne králi, Maďaři po tobě touží...), což vzbudilo u přítomných věřících rozčilení.